

Χειροτονία Πρεσβυτέρου από τον Μητροπολίτη Κύκκου και αναφορές στο Κυπριακό

[Εκκλησία της Κύπρου / Ι.Μ. Κύκκου και Τηλλυρίας](#)

Την χαρά της εισδοχής ενός νέου Κληρικού στις τάξεις της είχε, την Κυριακή 19 Φεβρουαρίου 2023, η [Ιερά Μητρόπολη Κύκκου και Τηλλυρίας](#).

Συγκεκριμένα στον ιερό ναό Αγίου Προκοπίου, Μετόχιο της Ιεράς Μονής Κύκκου στη Λευκωσία, κατά τη διάρκεια της θείας Λειτουργίας, μέσα στην αναστάσιμα πανηγυρική και συνάμα κατανυκτική ατμόσφαιρα, ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρος προέβη στην [εις Πρεσβύτερον χειροτονία](#) του Διακόνου Χρίστου Καράλη. Τον Πανιερώτατο περιέβαλαν, κύκλω του ιερού θυσιαστηρίου, Πατέρες και Κληρικοί της Μονής και της Μητροπόλεως Κύκκου, αλλά Κληρικοί άλλων Μητροπόλεων.

Ο π. Χρίστος Κάραλης είναι απόφοιτος της Θεολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

και μύστης της πατρώας βυζαντινής εκκλησιαστικής μουσικής, με αξιόλογη δράση και πολυετή προσφορά στον τομέα της ψαλτικής τέχνης και, πρωτίστως, διαθέτει όλα τα εχέγγυα, κατά τον **Κύκκου Νικηφόρο**, προκειμένου να διακονήσει με θυσιαστικό πνεύμα τον Κύριο και την Εκκλησία του.

Τον νέο Πρεσβύτερο τίμησαν με την παρουσία τους, κατά την εύσημη και πανίερη ώρα του Μυστηρίου της Ιερωσύνης, πλήθος συγγενών, φίλων, συμφοιτητών και μαθητών του, που ήλθαν από την **Πάφο**, για να προσευχηθούν όλοι μαζί, «εν ενί στόματι και μια καρδία», ο Κύριος να τον στερεώνει και να τον ενισχύει στη δύσκολη και πολυεύθυνη πορεία της ιερατικής του διακονίας.

Ο Πανιερώτατος, μέσα από τον μεστό θεολογικών νοημάτων και Πατερικών παραθεμάτων λόγο του, κάλεσε τον νεοχειροτονούμενο να εισέλθει στην ιερωσύνη με ταπείνωση και πνεύμα μαθητείας προς τα άγια και παραδεδομένα της Εκκλησίας μας.

«Όπως θα έχεις ήδη αντιληφθεί, η χάρη της ιερωσύνης δεν είναι μία κατάσταση στατική, μία αδράνεια και ρουτίνα και νωχελικότητα. Είναι μία εσωτερική μεταμόρφωση και κατάσταση δυναμική, ζωντανή, επαναστατική, που προκαλεί εσωτερικές αναμοχλεύσεις, ηθικές μεταβολές και πνευματικές ανανεώσεις. Ναι! Διαποτισμένος να είσαι πρέπει από την αρετή της ταπεινοφροσύνης και της αγάπης, αλλά θα πρέπει ταυτόχρονα να διακρίνεσαι και για το ακατάβλητο θάρρος σου. Να είσαι απτόητος κήρυκας της ευαγγελικής αλήθειας και να επιδοθείς, να επιδοθούμε όλοι οι κληρικοί, στον ιερό αγώνα για τη διαφύλαξη της ιεράς παρακαταθήκης της πίστewς, της “άπαξ παραδοθείσης” (Ιούδα 3) στους Αποστόλους και διαφυλαχθείσης έκτοτε από τους θεοφόρους Πατέρες και τις άγιες Οικουμενικές Συνόδους, ανόθευτης και απαλλαγμένης από κάθε ξένο στοιχείο», τόνισε.

Κάλεσε, στη συνέχεια, τον **π. Χρίστο** να είναι «αδιάκοπα αγωνιζόμενος και για ένα καλύτερο κόσμο, όπου θα πρυτανεύει το δίκαιο και η δικαιοσύνη, γιατί, κατά τον Ευαγγελιστή Ιωάννη: “Πας ο μη ποιών δικαιοσύνην ουκ έστιν εκ του Θεού” (Α΄ Ιωάν. γ΄ 10).

Αναφορές στο Κυπριακό

Ο **Κύκκου Νικηφόρος** επεσήμανε ιδιαίτερα, ότι «οι κληρικοί της Ορθοδόξου Εκκλησίας του Αποστόλου Βαρνάβα, της Ορθοδόξου Αποστολικής Εκκλησίας της Κύπρου, δεν επιτρέπεται να παραγκωνίζουμε από το πεδίο της δράσεώς μας το δίκαιο και τη δικαιοσύνη, τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις άλλες ηθικές αξίες. Και τούτο, γιατί δεν πρέπει να ξεχνούμε ποτέ, ότι το βαρύ νέφος της

συνεχιζόμενης τουρκικής κατοχής εξακολουθεί για 49 τώρα χρόνια να σκεπάζει τον γλυκύ ουρανό της πατρίδας μας. Ούτε να μας διαφεύγει πρέπει το γεγονός, ότι η απληστία του τούρκου εισβολέα θέλει να καταβροχθίσει και την Αμμόχωστο, περιφρονώντας προκλητικά κάθε έννοια ηθικής και δικαίου, αλλά και τα σχετικά ψηφίσματα 560 του 1984 και 789 του 1992, του Συμβουλίου Ασφαλείας του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών. Αλλά ούτε και να αλληθωρίζουμε πρέπει μπροστά στην προκλητική συμπεριφορά των προαιώνιων εχθρών του γένους μας, οι οποίοι κραδαίνουν τη μάχαιρα και χαλκεύουν ήλους (καρφιά), για να σταυρώσουν και πάλι το έθνος μας. Συμμετέχομε, βεβαίως, στο πένθος και στον πόνο του τουρκικού λαού, από τους πρόσφατους καταστρεπτικούς σεισμούς, που έθαψαν κάτω από τα ερείπια των πολυκατοικιών, που κατέρρευσαν, δεκάδες χιλιάδες ανυποψίαστων ανθρώπων, ενώ οι υλικές ζημιές είναι ανυπολόγιστες.

»Εύχομαι, όμως, αυτή η ολέθρια θεομηνία να συντελέσει, ώστε να αντιληφθεί επιτέλους η τουρκική ηγεσία τα εθνικιστικά, ιμπεριαλιστικά της λάθη, και να απαλλαγεί από τις ουτοπιστικές φαντασιώσεις της για ανασύσταση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και πολύ περισσότερο να παύσει να δηλητηριάζει τον τουρκικό λαό με μίσος δηλητηριώδες εναντίον του ελληνικού ημών έθνους, το οποίο απειλεί με πόλεμο καταστροφικό.

»Όσον αφορά δε το κυπριακό πρόβλημα, να εγκαταλείψουν τη θεωρία περί κυριαρχικής ισότητας και δύο κρατών και να προσέλθουν, καλή τη πίστει, σε διάλογο προς εξεύρεση μιας έντιμης, δίκαιης, λειτουργικής και βιώσιμης λύσης, σύμφωνα με τα ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας και τις αρχές του διεθνούς δικαίου».

Όπως υπογράμμισε ο Πανιερώτατος «οι θλίψεις και οι δοκιμασίες, ατομικές, οικογενειακές και εθνικές, δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ένα μυστηριώδες κήρυγμα μετάνοιας και επιστροφής στον Θεό της αγάπης και της συγγνώμης. Στην κρίσιμη λοιπόν αυτή εποχή, μιμούμενος τους μαθητές του Κυρίου, οι οποίοι «ήσαν προσκαρτερούντες ομοθυμαδόν τη προσευχή και τη δεήσει» (Πράξ. α' 14), να έρχεσαι σε πιο τακτική επικοινωνία με τον Κύριο. Να αγωνίζεσαι εντονότερα με την προσευχή. Να καταφεύγεις, να καταφεύγουμε όλοι, στον Σωτήρα και Λυτρωτή μας Χριστό και να ζητούμε την παντοδύναμη επέμβασή του.

»Μέσα από τα ηθικά ερείπια της εποχής μας, εκτός από την προσευχή, ο κληρικός οφείλει να καταφεύγει και στην Αγία Γραφή, για να αντλεί, μέσα από τις σελίδες της, πολύτιμη καθοδήγηση και ενίσχυση στον αγώνα του για ηθική τελείωση και πνευματική ολοκλήρωση, αλλά και για την οικοδόμηση ενός ευτυχισμένου μέλλοντος για την ανθρωπότητα. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη δωρεά του Θεού στον άνθρωπο από την Αγία Γραφή. Μέσα στην Αγία Γραφή ο Θεός μάς αποκαλύπτεται και μάς γνωρίζει ποιο είναι το θέλημά του. Με τη μελέτη της Αγίας Γραφής βρίσκουμε το φως της ζωής μέσα από τη γενική σύγχυση των ιδεών και

ιδεολογικών ρευμάτων της εποχής».

Επιπροσθέτως, ο **Κύκκου Νικηφόρος** προειδοποίησε τον νέο Πρεσβύτερο, ότι τίποτα δεν είναι εύκολο και δεδομένο. «Δεν σου δίνω εύκολες συνταγές. Θέλω να γνωρίζεις, ότι συχνά θα χρειαστεί να κτυπηθείς με την απαισιοδοξία σου, με την πιθανή νωχελικότητά σου, με τον εγωισμό σου, για να απαλλαγείς, έτσι, από την κακή σου διάθεση και να δοθείς στους άλλους, τους συνανθρώπους σου. Πράγματι, ο ζυγός του Ευαγγελίου είναι ασήκωτος από την ανθρώπινη φύση. Αλλά παύει να είναι τέτοιος, όταν με τη θερμή και ζωντανή πίστη σου θα αισθάνεσαι δίπλα σου τον Υιό του Θεού, τον Σωτήρα και Λυτρωτή μας Χριστό. Οφείλεις ακόμη να γνωρίζεις, ότι ο μαρτυρικός επίλογος είναι ο αναπόφευκτος κλήρος των μεγάλων δαδούχων της ευαγγελικής αλήθειας».

Κατακλείοντας τον μεστό νουθετήριο λόγο του, ο Πανιερώτατος, συνέστησε στον **π. Χρίστο** «να προσεύχεσαι, να ικετεύεις πάντοτε τον Κύριο να διατηρεί καθαρό και φωτεινό τον καθρέφτη της ψυχής σου, για να κατοπτρίζονται πάνω του οι ιριδισμοί της αγνότητας, η ακτινοβολία της αγάπης, η λάμψη της ταπείνωσης, το φως της πίστεως, τα δάκρυα της μετάνοιας και, προπάντων, το δικό του αιώνιο φως».

Τέλος, του ευχήθηκε να τον αξιώσει ο Θεός να γίνει «ένας ακούραστος οδοποιός, που θα ανοίγει δρόμους επιστροφής στον μόνο αληθινό Θεό, τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, που είναι “η οδός, η αλήθεια και η ζωή” (Ιωάν. ιδ´ β)».

Στην ομιλία του ο νεοχειροτονηθείς, από την πλευρά του, εξέφρασε με τρόπο περιεκτικό τα συναισθήματά του και αναφέρθηκε, εύστοχα και κατανοητά στο ιερατικό έργο, που καλείται να αναλάβει εφεξής, επισημαίνοντας, μάλιστα, ότι: «Η Ιερωσύνη είναι μυστήριο, είναι όμως και κριτήριο, αλλά είναι και μαρτύριο. Ως μυστήριο απαιτεί πίστη και ευλάβεια. Ως κριτήριο ζητεί καθαρότητα και φόβο Θεού. Ως μαρτύριο θέλει ηρωισμό και αυταπάρνηση».

Ο **π. Χρίστος** απέδωσε, ακολούθως, την άπειρη ευγνωμοσύνη και δοξολογία του «προς τον εν Τριάδι προσκυνητό Θεό», γιατί τον αξίωσε «τοιαύτης τιμής και χάριτος», αλλά και «την Κυρίαν Θεοτόκον, την Ελεούσαν του Κύκκου και Κυράν απάσης της αγιοτόκου νήσου», γιατί, όπως σημείωσε, «σε κάθε δοκιμασία και σε κάθε στεναγμό της καρδιάς μου, παρενέβαινε και παρεμβαίνει, στηρίζοντας και ενδυναμώνοντάς με, με τα κύματα της μητρικής της στοργής και της θείας της Παναγάπης».

Απευθυνόμενος στη συνέχεια προς τον **Πανιερώτατο Μητροπολίτη Κύκκου**, υπογράμμισε, ότι «τα λόγια δεν αρκούν, για να εκφράσουν τα αισθήματά μου. Είσθε ο πατέρας που αγκαλιάζει, στηρίζει και προστατεύει τα παιδιά του. Η μεγάλη σας καρδιά ξέρει μόνο να αγαπά και να συγχωρεί, καθιστώντας σας τέλειο

μιμητή του Θεανθρώπου Ιησού. Το πρόσωπό σας και το πολυσχιδές σας έργο, αποτελεί πηγή εμπνεύσεως και πρότυπο μίμησης για την ελαχιστότητά μου. Ευχηθείτε, όπως ο Παράκλητος, το Πνεύμα της Αληθείας, κατευθύνει τις πράξεις και τα διανοήματά μου».

Εγκάρδιες ευχαριστίες εξέφρασε και προς τα άτομα, που τον επηρέασαν καθοριστικά, ώστε να λάβει την απόφαση να αφιερώσει τη ζωή του στη διακονία του Θεού, με προεξάρχοντες τους γονείς του, που τον γαλούχησαν με τα νάματα της Ορθοδοξίας, τον πνευματικό του Πατέρα, τον Έφορο και τους Πατέρες της **Ιεράς Μονής Κύκκου**, τα παιδιά και τη σύζυγό του, «η οποία από την πρώτη στιγμή, με ταπείνωση και ηρωική αυταπάρνηση, δέχθηκε να σηκώσει μαζί του τον Σταυρό αυτό της Ιερωσύνης».

Ολοκληρώνοντας τον λόγο του, έστρεψε το όμμα της καρδιάς του και προς την γειτονιά των αγγέλων, για να εκφράσει τις ιδιαίτερες και ολόθερμες ευχαριστίες του και προς τον ενοικούντα στην άνω Ιερουσαλήμ, μακαριστό θείο του **Αρχιμανδρίτη Αλέξιο Εγκλειστριώτη**.

Στο τέλος της θείας Λειτουργίας και λίγο προ του «**Δι' ευχών**» ο **Κύκκου Νικηφόρος** απένειμε στον νεοχειροτονηθέντα κληρικό και το οφίκιο του Πρωτοπρεσβυτέρου.

Μετά την Απόλυση, ο νέος Πρεσβύτερος, δέχθηκε τα συγχαρητήρια και τις ευχές του «περιεστώτος λαού» και μοίρασε σε όλους αναμνηστικά δώρα και κέρασμα.

Αναλυτικά η ομιλία του Πανιερωτάτου Μητροπολίτη Κύκκου και Τηλλυρίας κ. Νικηφόρου στη χειροτονία του ιεροδιακόνου Χρίστου εις Πρεσβύτερον:

Άγαπητέ έν Χριστώ αδελφέ, Πρωτοπρεσβύτερε Χρίστο,

Προορισμένος από τόν Θεό στό μέγα καί ιερό προνόμιο τῆς διακονίας τοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἀνθρώπων, ἀξιώθηκες σήμερα, μέ τή χάρη τοῦ Παναγίου καί Τελεταρχικοῦ Πνεύματος, τῆς ἀνόδου σου στόν δεύτερο τῆς ιερωσύνης βαθμό, τόν βαθμό τοῦ Πρεσβυτέρου, καθιστάμενος οἰκονόμος τῆς θείας καί ιερᾶς Εὐχαριστίας καί τῶν ἄλλων Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ. Διά τοῦ καλέσαντός σε Θεοῦ Πατρός καί τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Υἱοῦ καί Λόγου αὐτοῦ, Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, «έτέθης λύχνος ἐπί τή λυχνίαν» (Ματθ. ε' 15), γιά νά λάμπεις μεταξύ τῶν ἀνθρώπων μέ τό ἦθος σου καί τό παράδειγμά σου.

Εἶμαι βέβαιος, ὅτι γνωρίζεις πολύ καλά, πώς ἡ ἱερωσύνη ἀποτελεῖ τό ὕψιστο λειτουργήμα πάνω στή γῆ. Οἱ ἱερεῖς εἶναι λειτουργοί θεῶν καί ἱερῶν Μυστηρίων, δυνάμει τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, κατά τόν ἅγιο Ἰγνάτιο τόν Θεοφόρο, οἱ μέν Ἐπίσκοποι εἶναι «εἰς τύπον Χριστοῦ», οἱ δέ Πρεσβύτεροι εἶναι «εἰς τύπον τῶν Ἀποστόλων». Τήν ἱερωσύνη ὁ ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀεροπαγίτης τή θεωρεῖ, ὅτι εἶναι διακονία «εἰς τύπον τῆς ὑπερκοσμίου ἱεραρχίας καί βασιλείαν ἱεράν καί ἁγίαν». Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος ἐξυμνεῖ τήν ἱερωσύνη, ὡς τό κατ' ἐξοχή ὑπόργημα, ὅταν γράφει: «Τῆς ἱερωσύνης τό ἔργον εἶναι τόσον ὑψηλόν, ὥστε ἐπιτελεῖται μέν ἐπί τῆς γῆς, ἀλλ' ἀνήκει εἰς τά ἔργα τῶν οὐρανίων δυνάμεων. Καί τοῦτο εἶναι πολύ φυσικόν, ἐφ' ὅσον δέν τήν ἴδρυσεν οὔτε ἄγγελος, οὔτε ἀρχάγγελος, οὔτε καμία ἄλλη κτιστή δύναμις, ἀλλά τήν ἴδρυσεν αὐτός ὁ Παράκλητος».

Γι' αὐτούς, λοιπόν, τούς λόγους οἱ ἱερεῖς πρέπει νά κοσμοῦνται ἀπό φυσικά καί ἐπίκτητα προσόντα, μά προπαντός νά διακρίνονται πρέπει γιά τήν καθαρότητα καί ἁγιότητα τοῦ βίου τους. Χαρακτηριστικοί εἶναι οἱ λόγοι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθᾶραι ἴσοφισθῆναι, καί οὕτω σοφίσει ἰγενέσθαι φῶς, καί φωτίσει ἰεγγίσει Θεῷ καί προσαγαγεῖν ἄλλους • ἁγιασθῆναι καί ἁγιάσαι ἰχειραγωγῆσαι μετά χειρῶν, συμβουλευῶσαι μετά συνέσεως».

Ἄλλά καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀπαριθμώντας τά ἠθικά καί πνευματικά χαρίσματα, πού πρέπει νά κοσμοῦν τούς κληρικούς καί τίς πρεσβυτέρες αὐτῶν, ὑπογραμμίζει στήν πρός Τίτον ἐπιστολή του: «Πρεσβύτας νηφαλίους εἶναι, σεμνοῦς, σώφρονας, ὑγιαίνοντας τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ. Πρεσβύτιδας ὡσαύτως ἐν καταστάματι ἱεροπρεπεῖς, μή διαβόλους, μή οἴνω πολλῷ δεδουλωμένας... ἵνα μή ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βλασφημῆται» (Τίτ. β' 2-5). Τέλος, καί πάλιν ὁ χρυσορρήμονας Χρυσόστομος, ἀναφερόμενος στά ἠθικά προσόντα τῶν κληρικῶν, ἐπιλέγει: «Καί γάρ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καθαρωτέραν τῷ ἱερεῖ τήν ψυχὴν εἶναι δεῖ, ἵνα μηδέποτε ἔρημον αὐτόν καταλιμπάνῃ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ἵνα δύνηται λέγειν: "Ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός" (Γαλ. β' 20)».

Δέν προτιθέμεθα, βεβαίως, τή στιγμή αὐτή νά ἀναλωθοῦμε σέ λεπτομερεῖς καί μακρές ὑποδείξεις τῶν πνευματικῶν καί ἠθικῶν προσόντων, τῶν ὑψηλῶν εὐθυνῶν, τοῦ ἱερωτάτου χρέους καί τῶν ἄλλων πολλῶν καί ποικίλων ὑποχρεώσεων, τίς ὁποῖες ἀναδέχεσαι ἀπό τή στιγμή αὐτή, καθιστάμενος ἱερέας τοῦ Ὑψίστου. Εἶμαι βέβαιος, ὅτι γνωρίζεις πολύ καλά καί θά φανεῖς κατά πάντα ἄξιος τοῦ πετραχηλίου, πού ἐπιτίθεται σήμερα πάνω στούς ὤμους σου. Τά ἐχέγγυα ὑπάρχουν. Εἶναι δέ αὐτά ἡ γνήσια καί θερμή πίστη καί εὐλάβειά σου, ἡ βαθιά θεολογική μόρφωση, ἡ ἀφοσίωσή σου πρὸς τήν Ἐκκλησία καί ὁ ἐν ἐπιγνώσει ζῆλος σου νά διακονήσεις τόν Κύριο καί τήν Ἐκκλησία του.

Πέραν, ὅμως, ἀπό ὅσα ἀπαριθμοῦνται ἀπό τούς μεγάλους τῆς Ἐκκλησίας μας Πατέρες, μερικά ἀπό τά ὁποῖα παραθέσαμε πιό πάνω, τόν ἱερέα πρέπει νά κοσμοῦν καί δύο μεγάλες καί βασικές ἀρετές, πού ἀποτελοῦν τό θεμέλιο πάνω στό ὁποῖο στερεώνεται τό οἰκοδόμημα ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν. Καί οἱ δύο αὐτές ἀρετές εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη καί ἡ ἀγάπη. Ἡ ταπεινοφροσύνη ὑψώνει τόν ἄνθρωπο στά οὐράνια καί τόν κάνει ἰσάγγελο, ἀφοῦ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, πού εἶναι τό πρότυπο τῆς ἔσχατης ταπείνωσης, διακήρυξε, ὅτι: *«Πᾶς ὁ ὑψῶν ἑαυτόν ταπεινωθήσεται καί ὁ ταπεινῶν ἑαυτόν ὑψωθήσεται»* (Λουκ. ιη' 14).

Νά μήν ξεχνᾶς ποτέ, ὅτι ἡ ταπεινοφροσύνη καί ἡ ἐπίκληση τοῦ ἐλέους τοῦ Θεοῦ εἰσήγαγε καί τόν τελώνη καί τόν ληστή, πάνω στόν σταυρό, στόν Παράδεισο. Εἶναι γι' αὐτό πού ὁ Μέγας Βασίλειος θέλει ἐμᾶς τούς κληρικούς νά εἶμαστε ἐραστές τῆς ταπεινοφροσύνης: *«Οὕτω δίωξον τήν ταπεινοφροσύνην, ὡς ἐραστής αὐτῆς. Ἐράσθητι αὐτῆς καί δοξάσει σε»*.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπό τήν ταπείνωση, πού πρέπει νά χαρακτηρίζει τήν ὅλη συμπεριφορά σου, ἡ ἱερατική καρδιά σου νά εἶναι πρέπει καρδιά, πού θά πάλλεται ἀκατάπαυστα στούς μελωδικούς κτύπους τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγάπης πρὸς τόν Θεό καί τῆς ἀγάπης πρὸς τόν πλησίον.

Ἡ περιπαθής πρὸς τόν Θεό ἀγάπη ἀποτελεῖ τήν ὑψιστή βαθμίδα τῆς ἠθικοπνευματικῆς τελειώσεως τοῦ χριστιανοῦ καί δῆ τοῦ κληρικοῦ, ἡ ὁποία ἐπιτυγχάνεται, κατά τούς νηπτικούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας, *«διά τῆς καθάρσεως τῆς καρδίας»*. Δῶσε, λοιπόν, τήν καρδιά σου ἀνεπιφύλακτα στόν Κύριο, γιατί, κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο: *«Οὐδέν γλυκύτερον ἢ τό κενῶσαι πᾶσαν τήν ἀγάπην πρὸς τόν Θεόν»*.

Ὁ θεῖος, ὅμως, Νομοθέτης ὄρισε καί τήν ἀγάπη πρὸς τόν πλησίον ὡς συνάρτημα τῆς πρὸς τόν Θεό ὀφειλόμενης ἀγάπης: *«Καί ταύτην τήν ἐντολήν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τόν Θεόν ἀγαπᾷ καί τόν ἀδελφόν αὐτοῦ»* (Ἰωάν. δ' 21), μᾶς

λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης. Ὁ ἴδιος δέ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, μέ τήν παραβολή τοῦ καλοῦ Σαμαρείτη (Λουκ. ι' 25-37), μᾶς δίδαξε, ὅτι ἀδελφός, πλησίον εἶναι ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἀνεξάρτητα ἀπό φυλή καί χρῶμα, γλῶσσα καί θρησκεία. Ὅπως δέ ἀκούσαμε στό σημερινό Εὐαγγέλιο (Ματθ. κε' 31-46), τό ὑπέρτατο κριτήριο μέ τό ὁποῖο θά κριθοῦμε, κατά τή φοβερή ἐκείνη ἡμέρα τῆς κρίσεως, θά εἶναι ἡ ἀγάπη, ἡ ἔμπρακτη ἀγάπη μας πρός τούς ἄλλους καί δὴ πρός τούς πτωχοῦς καί πεινασμένους, τούς ἀρρώστους καί τούς ἀδυνάτους, τούς ἀσήμους καί καταφρονημένους. Αὐτούς πού οἱ ἄνθρωποι ἐπιπόλαια τούς χαρακτηρίζουν ὡς «ἐλάχιστους». Αὐτούς, ὅμως, πού ὁ Χριστός τούς θεωρεῖ ἀδελφούς του, γι' αὐτό καί θά πεῖ στους δικαίους τήν ἡμέρα ἐκείνη: «*Ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε*» (Λουκ. κε' 40).

Ἐκτοτε ἡ ἀγάπη διά τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀνῆλθε στήν κορυφή τῆς πυραμίδας τῶν ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς καί ἀποτέλεσε τό διακριτικό γνώρισμα τῶν γνήσιων μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ: «*Ἐν τούτῳ γινώσκονται πάντες, ὅτι ἐμοί μαθηταί ἐστε, ἐάν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις*» (Ἰωάν. ιγ' 35) διακήρυξε ὁ ἴδιος ὁ Σωτῆρας καί Λυτρωτής μας Χριστός.

Ἀγαπητέ Πρωτοπρεσβύτερε Χριστο,

Ὅπως θά ἔχεις ἤδη ἀντιληφθεῖ, ἡ χάρη τῆς ἱερωσύνης δέν εἶναι μία κατάσταση στατική, μία ἀδράνεια καί ρουτίνα καί νωχελικότητα. Εἶναι μία ἐσωτερική μεταμόρφωση καί κατάσταση δυναμική, ζωντανή, ἐπαναστατική, πού προκαλεῖ ἐσωτερικές ἀναμοχλεύσεις, ἠθικές μεταβολές καί πνευματικές ἀνανεώσεις. Νάι. Διαποτισμένος νά εἶσαι πρέπει ἀπό τήν ἀρετή τῆς ταπεινοφροσύνης καί τῆς ἀγάπης, ἀλλά θά πρέπει ταυτόχρονα νά διακρίνεσαι καί γιά τό ἀκατάβλητο θάρρος σου. Νά εἶσαι ἀπτόητος κήρυκας τῆς εὐαγγελικῆς ἀλήθειας καί νά ἐπιδοθεῖς, νά ἐπιδοθοῦμε ὅλοι οἱ κληρικοί, στόν ἱερό ἀγῶνα γιά τή διαφύλαξη τῆς ἱερᾶς παρακαταθήκης τῆς πίστεως, τῆς «*ἄπαξ παραδοθείσης*» (Ἰούδα 3) στους Ἀποστόλους καί διαφυλαχθείσης ἔκτοτε, ἀπό τούς θεοφόρους Πατέρες καί τίς ἅγιες Οἰκουμενικές Συνόδους, ἀνόθευτης καί ἀπαλλαγμένης ἀπό κάθε ξένο στοιχεῖο. Χρέος ἔχουμε καί μεῖς σήμερα, νά ἐλέγχουμε μέ παρρησία τούς παραχαράκτες τῶν Ἀγίων Γραφῶν, αἰρετικούς κάθε ἀποχρώσεως. Πρός τοῦτο καλούμαστε νά ἀγωνιστοῦμε μέ ὀλοκληρωτική αὐταπάρνηση, κατά τό φωτεινό παράδειγμα τῶν μεγάλων προμάχων τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἀπό σήμερα δέν θά εἶσαι πλέον συνεχῶς διαμαρτυρόμενος, ἀλλά ἀδιάκοπα ἀγωνιζόμενος καί γιά ἕνα καλύτερο κόσμο, ὅπου θά πρυτανεύει τό δίκαιο καί ἡ δικαιοσύνη, γιατί, κατά τόν Εὐαγγελιστή Ἰωάννη: «*Πᾶς ὁ μή ποιῶν δικαιοσύνην οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ*»

(Α' Ίωάν. γ' 10). Άλλά και στην Παλαιά Διαθήκη ο Θεός, διά στόματος του προφήτη Ήσαΐα, παραγγέλλει: «Δικαιοσύνην μάθετε οί έννοικοῦντες επί τῆς γῆς» (Ήσ. 26, 9). Είς δέ τήν Καινή Διαθήκη ο Κύριος ἡμῶν Ίησοῦς Χριστός στην ἐπί του Ὅρους Ὁμιλία του μακαρίζει «τούς πεινῶντας καί διψῶντας τήν δικαιοσύνην» (Ματθ. ε' 6). Άλλοῦ πάλιν ο Κύριος, γιά νά τονίσει τήν ἀξία τῆς δικαιοσύνης, λέγει στους μαθητές του: «Ἐάν μή περισσεύσῃ ἡ δικαιοσύνη ὑμῶν πλεῖον τῶν Γραμματέων καί Φαρισαίων, οὐ μή εἰσέλθητε εἰς τήν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν» (Ματθ. ε' 20). Ἐπίσης, ο Κύριος, ἐκφέροντας τήν τελική του ἀπόφαση, κατά τῶν ἐργατῶν τῆς ἀδικίας, λέγει: «Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οί ἐργάται τῆς ἀδικίας» (Λουκ. ιγ' 27). Εὐαγγελιστές, λοιπόν, τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καί ταπείνωσης, ἀλλά καί τῆς δικαιοσύνης καλούμαστε νά γίνουμε καί ἐμεῖς οί κληρικοί κάθε βαθμίδας στή σύγχρονη ἀλληλοσπαρασσόμενη ἀπό τά ἀδελφοκτόνα πάθη, μίση καί ἀδικίες κοινωνία μας, πού ἀναμένει ἐναγωνίως τήν ἔλευση τοῦ Καλοῦ Σαμαρείτη, αἰμόφυρτη ἀπό τά πλήγματα τῆς ἀδικίας καί τοῦ πόνου.

Ἰδιαίτερα, ὅμως, ἐμεῖς οί κληρικοί τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Ἀποστόλου Βαρνάβα, τῆς Ὁρθοδόξου Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, δέν ἐπιτρέπεται νά παραγκωνίζουμε ἀπό τό πεδίο τῆς δράσεώς μας τό δίκαιο καί τή δικαιοσύνη, τά ἀνθρώπινα δικαιώματα καί τίς ἄλλες ἠθικές ἀξίες. Καί τοῦτο, γιατί δέν πρέπει νά ξεχνοῦμε ποτέ, ὅτι τό βαρῦ νέφος τῆς συνεχιζόμενης τουρκικῆς κατοχῆς ἐξακολουθεῖ γιά 49 τώρα χρόνια νά σκεπάζει τόν γλυκύ οὐρανό τῆς πατρίδας μας. Οὔτε νά μᾶς διαφεύγει πρέπει τό γεγονός, ὅτι ἡ ἀπληστία τοῦ τούρκου εἰσβολέα θέλει νά καταβροχθίσει καί τήν Ἀμμόχωστο, περιφρονώντας προκλητικά κάθε ἔννοια ἠθικῆς καί δικαίου, ἀλλά καί τά σχετικά ψηφίσματα, 560 τοῦ 1984 καί 789 τοῦ 1992, τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας τοῦ Ὄργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν. Ἀλλά οὔτε καί νά ἀλληθωρίζουμε πρέπει μπροστά στην προκλητική συμπεριφορά τῶν προαιώνιων ἐχθρῶν τοῦ γένους μας, οί ὁποῖοι κραδαίνουν τή μάχαιρα καί χαλκεύουν ἧλους (καρφιά), γιά νά σταυρώσουν καί πάλι τό ἔθνος μας. Συμμετέχομε, βεβαίως, στό πένθος καί στόν πόνο τοῦ τουρκικοῦ λαοῦ, ἀπό τούς πρόσφατους καταστρεπτικούς σεισμούς, πού ἔθαψαν κάτω ἀπό τά ἐρείπια τῶν πολυκατοικιῶν, πού κατέρρευσαν, δεκάδες χιλιάδες ἀνυποψίαστων ἀνθρώπων, ἐνῶ οί ὑλικές ζημιές εἶναι ἀνυπολόγιστες.

Εὔχομαι, ὅμως, αὐτή ἡ ὀλέθρια θεομηνία νά συντελέσει, ὥστε νά ἀντιληφθεῖ ἐπιτέλους ἡ τουρκική ἡγεσία τά ἐθνικιστικά, ἱμπεριαλιστικά της λάθη, καί νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τίς οὐτοπιστικές φαντασιώσεις της γιά ἀνασύσταση τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, καί πολύ περισσότερο νά παύσει νά δηλητηριάζει τόν τουρκικό λαό μέ μίσος δηλητηριῶδες ἐναντίον τοῦ ἑλληνικοῦ ἡμῶν ἔθνους, τό ὁποῖο ἀπειλεῖ μέ πόλεμο καταστροφικό.

Όσον αφορά δέ τό κυπριακό πρόβλημα, νά εγκαταλείψουν τή θεωρία περί κυριαρχικῆς ισότητος καί δύο κρατῶν καί νά προσέλθουν, καλῆ τῆ πίστει, σέ διάλογο πρός ἐξεύρεση μιᾶς ἔντιμης, δίκαιης, λειτουργικῆς καί βιώσιμης λύσης, σύμφωνα μέ τά ψηφίσματα τοῦ Συμβουλίου Ἀσφαλείας καί τίς ἀρχές τοῦ διεθνοῦς δικαίου.

Ἀγαπητέ Χριστο,

Οἱ θλίψεις καί οἱ δοκιμασίες, ἀτομικές, οἰκογενειακές καί ἐθνικές, δέν εἶναι τίποτε ἄλλο, παρά ἓνα μυστηριῶδες κήρυγμα μετάνοιας καί ἐπιστροφῆς στόν Θεό τῆς ἀγάπης καί τῆς συγγνώμης. Στήν κρίσιμη λοιπόν αὐτή ἐποχή, μιμούμενος τούς μαθητές τοῦ Κυρίου, οἱ ὁποῖοι *«ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδόν τῇ προσευχῇ καί τῇ δεήσει»* (Πράξ. α' 14), νά ἔρχεσαι σέ πιό τακτική ἐπικοινωνία μέ τόν Κύριο. Νά ἀγωνίζεσαι ἐντονότερα μέ τήν προσευχή. Νά καταφεύγεις, νά καταφεύγουμε ὅλοι, στόν Σωτήρα καί Λυτρωτή μας Χριστό καί νά ζητοῦμε τήν παντοδύναμη ἐπέμβασή του. Κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο: *«Ἡ δύναμις τῆς προσευχῆς ἔσβησε δύναμιν πυρός, ἐχαλιναγώγησε θυμόν λεόντων, ἔλυσε πολέμους, κατέπαυσε μάχας, κατεσίγασε τρικυμίας, ἀπεμάκρυνε δαίμονας, ἤνοιξε πύλας οὐρανοῦ, ἔσπασε δεσμά θανάτου, ἐθεράπευσεν ἀσθενεῖς, ἀπέκρουσε βλάβας, συνεκράτησε πόλεις σαλευομένας ἀπό σεισμόν»*. Ἀλλά μέσα ἀπό τά ἠθικά ἐρείπια τῆς ἐποχῆς μας, ἐκτός ἀπό τήν προσευχή, ὁ κληρικός ὀφείλει νά καταφεύγει καί στήν Ἁγία Γραφή, γιά νά ἀντλεῖ, μέσα ἀπό τίς σελίδες της, πολύτιμη καθοδήγηση καί ἐνίσχυση στόν ἀγῶνα του γιά ἠθική τελείωση καί πνευματική ὀλοκλήρωση, ἀλλά καί γιά τήν οἰκοδόμησι ἐνός εὐτυχισμένου μέλλοντος γιά τήν ἀνθρωπότητα. Δέν ὑπάρχει μεγαλύτερη δωρεά τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο ἀπό τήν Ἁγία Γραφή. Μέσα στήν Ἁγία Γραφή ὁ Θεός μᾶς ἀποκαλύπτεται καί μᾶς γνωρίζει ποιό εἶναι τό θέλημά του. Μέ τή μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς βρίσκουμε τό φῶς τῆς ζωῆς μέσα ἀπό τή γενική σύγχυση τῶν ἰδεῶν καί ἰδεολογικῶν ρευμάτων τῆς ἐποχῆς. Γι' αὐτό ἀκριβῶς καί ὁ ἱερός ψαλμωδός, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἀναφωνεῖ: *«Λύχνος τοῖ ποσί μου ὁ νόμος σου καί τό φῶς ταῖς τρίβοις μου»* (Ψαλμ. 118' 105).

Ἀγαπητέ Χριστο,

Δέν σοῦ δίνω εὐκόλες συνταγές. Θέλω νά γνωρίζεις, ὅτι συχνά θά χρειαστεῖ νά κτυπηθεῖς μέ τήν ἀπαισιοδοξία σου, μέ τήν πιθανή νωχελικότητά σου, μέ τόν ἐγωϊσμό σου, γιά νά ἀπαλλαγεῖς, ἔτσι, ἀπό τήν κακή σου διάθεση καί νά δοθεῖς

στους άλλους, τούς συνανθρώπους σου. Πράγματι, ο ζυγός του Ευαγγελίου είναι άσκήκωτος από την ανθρώπινη φύση. Άλλά παύει νά είναι τέτοιος, όταν μέ τή θερμή καί ζωντανή πίστη σου θά αισθάνεσαι δίπλα σου τόν Υίο του Θεού, τόν Σωτήρα καί Λυτρωτή μας Χριστό. Όφείλεις ακόμη νά γνωρίζεις, ότι ο μαρτυρικός επίλογος είναι ο αναπόφευκτος κληρος τών μεγάλων δαδούχων τής ευαγγελικῆς ἀλήθειας. Οί λόγοι του Κυρίου επί του προκειμένου είναι σαφείς: «*Εί έμέ έδίωξαν, καί ύμᾶς διώξουσιν*» (Ίωάν. ιε' 20). Κατά δέ τόν Άπόστολο Παῦλο: «*Πάντες οί θέλοντες εύσεβῶς ζῆν έν Χριστῷ Ίησοῦ διωχθήσονται*» (Β' Τιμ. γ' 12). Άλλά τά παθήματα, πού τυχόν θά ύπομείνει ένας κληρικός, για τή δόξα του Χριστου, πρέπει νά γίνονται άφορμή χαρᾶς καί αγαλλιάσεως, όπως ακριβῶς συνέβαινε μέ τόν κορυφαίο τών Έθνῶν Άπόστολο, ο οποίος στήν πρὸς Κολασσαεῖς έπιστολή του διακηρύττει: «*Νῦν χαίρω έν τοῖς παθήμασί μου*» (Κολ. α' 24). Άλλά καί, όπως συνέβαινε μέ όλους τούς Άποστόλους, οί όποιοι, όταν έδάρησαν, γιατί κήρυτταν μέ θαυμαστή παρρησία τό Ευαγγέλιο, όπως μᾶς λέγει ο ιερός συγγραφέας τών Πράξεων: «*Οί μέν οὔν έπορεύοντο χαίροντες από προσώπου του συνεδρίου, ότι υπέρ του όνόματος αυτού κατηξιώθησαν άτιμασθῆναι*» (Πράξ. ε' 41). Άσβεστος, λοιπόν, πυρσός νά γίνεις πρέπει, πού θά φωτίζει τήν πορεία τών ανθρώπων. Κήρυκας άπτόητος νά είσαι τής ευαγγελικῆς ἀλήθειας καί άγωνιστής άκατάβλητος στόν εύγενικό καί τιτάνιο άγῶνα, για τήν έξυγίανση τής κοινωνίας, πού περιῆλθε σέ τρομερή ήθικοπνευματική παρακμή.

Τέλος, νά προσεύχεσαι, νά ίκετεύεις πάντοτε τόν Κύριο νά διατηρεῖ καθαρό καί φωτεινό τόν καθρέφτη τής ψυχῆς σου, για νά κατοπτρίζονται πάνω του οί ίριδισμοί τής άγνότητας, ή άκτινοβολία τής άγάπης, ή λάμψη τής ταπείνωσης, τό φῶς τής πίστεως, τά δάκρυα τής μετάνοιας καί, προπάντων, τό δικό του αἰώνιο φῶς.

Εὔχομαι νά σέ άξιώσει ο Θεός νά γίνεις ένας άκούραστος όδοποιός, πού θά άνοίγει δρόμους έπιστροφῆς στόν μόνο άληθινό Θεό, τόν Κύριον ήμῶν Ίησοῦν Χριστόν, πού είναι «*ή όδός, ή ἀλήθεια καί ή ζωή*» (Ίωάν. ιδ' 6). Άμήν.

(Λουκάς Α. Παναγιώτου)